

DECIZIE

31 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Ion Druță
Tatiana Vieru
Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Mivax-Grup”, reprezentată de Copotienco Serghei și de avocatul Tetiu Veaceslav, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Viturin Logistic” împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Mivax-Grup” cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere, împotriva deciziei din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

constată:

La 20 februarie 2017, SRL „Viturin Logistic” și avocatul Sergiu Purcel au depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Mivax-Grup” solicitând încasarea datoriei în mărime de 4042, 60 de lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 290, 62 de lei și a cheltuielilor de judecată, constituite din taxa de stat în sumă de 270 de lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 de lei.

În motivarea acțiunii s-a invocat că la 21 septembrie 2016 a fost semnat între SRL „Viturin Logistic” și SRL „Mivax-Grup” contractul de transport internațional de mărfuri nr. 708, prin care s-a obligat să transporte încărcătura SRL „Mivax-Grup” din Federația Rusă în Republica Moldova, iar ultima să achite costul serviciilor în mărime de 1350 de dolari SUA. La data indicată în contract, 28 septembrie 2016, la locul încărcării a fost asigurat transportul necesar, însă din motiv că pârâtul nu a achitat costul mărfii, furnizorul a refuzat eliberarea acesteia. Imediat a contactat reprezentanții pârâtului referitor la faptul dat, care i-au comunicat că într-adevăr nu a fost achitată marfa și concomitent au informat despre anularea comenzii de transport.

Totodată, a menționat că pct. 4 din contractul de transport internațional nr. 708 din 21 septembrie 2016 prevede că în cazul întreruperii comenzii de transport din vina clientului, acesta este obligat să achite o penalitate în mărime de 20% din suma contractului. Respectiv, pârâtul urmează să achite o penalitate în sumă de 270 de dolari SUA, având în vedere costul serviciilor de transport de 1350 de dolari SUA × 20% sau echivalentul acesteia în valută națională în mărime de 5342,60 de lei=270

de dolari SUA \times 19,78 de lei, conform cursului valutar al Băncii Naționale a Moldovei stabilit la data de 21 septembrie 2016 pentru un dolar SUA.

De asemenea, a indicat că prin actul de îndeplinire a serviciilor de transport internațional din 21 septembrie 2016, contrasemnat de ambele părți contractante, a fost confirmat faptul întreruperii cursei Rusia-Moldova și stabilită suma penalității în mărime de 5342,60 de lei, cu eliberarea în acest sens a facturii fiscale seria DAA nr. 04538725 pentru suma respectivă.

Reclamantul a precizat că în baza contractului de transport nr. 708 din 21 septembrie 2016, SRL „Mivax-Grup” s-a obligat să achite costul serviciilor în termen de 7 zile din data vămii încărcăturii, însă pârâtul, în termenul stabilit, nu și-a onorat obligațiile contractuale. Or, abia în data de 07 noiembrie 2016, SRL „Mivax-Grup” a transferat o parte din suma datorată în mărime de 1300 de lei, însă suma de 4042,60 de lei nu a fost achitată. Drept urmare, la 07 februarie 2017 a expediat în adresa pârâtului o somație, prin care a solicitat achitarea benevolă a diferenței sumei datorate în mărime de 4042,60 de lei, dar somația a rămas fără executare. Concomitent, conform art. 619 alin. (2) Cod civil reclamantul a pretins de la pârât o dobândă de întârziere în mărime de 290,62 de lei.

Prin hotărârea din 12 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Viturin Logistic” și s-a încasat de la SRL „Mivax-Grup” în beneficiul SRL „Viturin Logistic” suma de 4042,60 de lei cu titlu de datorie, suma de 290,62 de lei cu titlu de dobândă de întârziere și suma de 2270 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, în total suma de 6603,22 de lei.

Prin încheierea din 19 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a repus apelantul SRL „Mivax-Grup” în termenul legal de declarare a apelului și s-a ridicat cauza de la examinare în ordine de apel și s-a remis Judecătorei Chișinău, sediul Central, pentru întocmirea integrală a hotărârii din 12 septembrie 2017.

Prin decizia din 20 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de SRL „Mivax-Grup” și s-a menținut hotărârea din 12 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

Prin decizia din 19 septembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de SRL „Mivax-Grup” și s-a casat integral decizia din 20 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu remiterea cauzei spre rejudecare în Curtea de Apel Chișinău în alt complet de judecată.

Prin decizia din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de SRL „Mivax-Grup” și s-a menținut hotărârea din 12 septembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

La 08 mai 2019, SRL „Mivax-Grup”, reprezentată de Serghei Copotienco și de avocatul Veaceslav Tetiu, a declarat recurs împotriva deciziei din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a luat în considerare argumentele invocate în apel, însă a emis decizia doar în baza argumentelor primei instanțe, care nu corespund realității. Decizia contestată a fost emisă cu încălcarea normelor de drept material prin interpretarea în mod eronat a legii și aplicarea în mod eronat a analogiei legii. Or, prin prisma art. 249 alin. (1) Cod civil, dacă o

persoană încheie un act juridic în numele unei alte persoane fără a avea împuterniciri pentru reprezentare sau cu depășirea împuternicirilor, actul juridic produce efecte pentru reprezentat numai în cazul în care acesta îl confirmă ulterior. În speță, nu a fost dovedit faptul că a fost confirmat ulterior, însă instanța a argumentat acest fapt prin achitarea sumei de 1300 de lei. Or, aceste plăți nu au fost efectuate de către administratorul SRL „Mivax-Grup”, ceea ce nu a luat în considerare instanța.

De asemenea, a afirmat că instanța de apel nici nu s-a referit la argumentele apelantului privind întocmirea facturii fiscale și a actului de îndeplinire a serviciului, care au fost întocmite în aceeași zi cu presupusul contract comandă de transport nr. 708 din 21 septembrie 2016. De altfel, conform contractului urma să preia încărcătura la 28 septembrie 2016 și nicidecum nu putea fi emis actul de îndeplinire a lucrărilor și factura fiscală la data de 21 septembrie 2016. Mai mult, însuși reclamantul în cererea de chemare în judecată a indicat că s-a prezentat la 28 septembrie 2016 la locul încărcării, fiind refuzată încărcarea. Or, factura fiscală este de strictă evidență și nu putea fi întocmită la 28 septembrie 2016 cu indicarea datei de 21 septembrie 2016, ceea ce ar constitui o încălcare a prevederilor art. 117-118² Cod fiscal.

Recurentul a declarat că instanța de apel a ignorat cerințele apelantului referitor la prezentarea anumitor probe ce ar confirma îndeplinirea cerințelor contractului de transport și anume că la 28 septembrie 2016 a fost asigurat transportul pentru preluarea încărcăturii. Instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și totodată, au fost încălcate drepturile participanților la proces.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 13 martie 2019 și a fost expediată în adresa participanților la proces la 15 aprilie 2019, prin intermediul poștei electronice (f.d.173). Astfel, recursul declarat la 08 mai 2019 de către SRL „Mivax-Grup”, reprezentată de Serghei Copotienco și de avocatul Veaceslav Tetiu, este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 17 iulie 2019 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea litigiului dedus judecății, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de SRL „Mivax-Grup”, reprezentată de Serghei Copotienco și de avocatul Veaceslav Tetiu și va modifica decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe cu micșorarea cuantumului sumei dispuse spre încasare cu titlu de

datorie, cu menținerea în rest a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept: a) să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și, după caz, hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs; e) să admită recursul și să modifice decizia instanței de apel și/sau hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatul 4 al aceluiași articol prevede că săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform art. 514 Cod civil, în redacția în vigoare la încheierea contractului, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Art. 980 alin. (1) Cod civil, în redacția în vigoare în perioada de referință, statuează că prin contractul de transport, o parte (cărăuș, transportator) se obligă față de cealaltă parte (pasager sau client) să o transporte împreună cu bagajele ei sau, respectiv, să transporte încărcătura la locul de destinație, iar cealaltă parte se obligă să plătească remunerația convenită.

Instanțele ierarhic inferioare au reținut că la data de 21 septembrie 2016 între SRL „Viturin Logistic”, în calitate de transportator și SRL „Mivax-Grup”, în calitate de beneficiar, a fost încheiat contractul-comandă de transport nr. 708, conform căruia SRL „Viturin Logistic” s-a obligat să transporte îngrășăminte vegetale din Federația Rusă în Republica Moldova pentru pârât, costul serviciilor de transport fiind de 1350 dolari SUA (f.d.11, 149).

Totodată, conform pct. 4 din contract, părțile au convenit că în caz de nerealizare a încărcăturii din vina SRL „Mivax-Grup”, ultimul va achita o penalitate în mărime de 20% din costul transportului (f.d.11).

Prin actul de îndeplinire a serviciilor de transport internațional nr. 708 din 21 septembrie 2016, încheiat și contrasemnat de ambele părți contractante SRL „Viturin Logistic” și SRL „Mivax-Grup”, au convenit că urmează a fi achitată suma de 5342, 60 de lei, în contul compensării întreruperii cursei din Comanda nr. 708 „Rusia-Moldova” (f.d.13, 150).

În acest sens, a fost întocmită și factura fiscală seria DAA04538725 din 21 septembrie 2016 pe suma de 5342, 60 de lei (f.d.12, 148).

Deși, la caz a fost întocmit actul de verificare privind decontările reciproce pe perioada 01 ianuarie 2016 până la 31 ianuarie 2017 între SRL „Viturin Logistic” și SRL „Mivax-Grup”, conform căruia soldul final constituie 4042, 6 lei, semnat doar de către SRL „Viturin Logistic” (f.d.16), Colegiul notează că achitarea sumei de 1300 de lei din suma de 5342, 60 de lei pretinsă de către reclamant, este confirmată prin dispoziția de plată nr. 495 din 07 noiembrie 2016 (f.d.135).

Conform art. 512 alin. (1) Cod civil, în redacția în vigoare la încheierea contractului, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute.

De altfel, prin reclamația datată cu 07 februarie 2017, expediată în adresa SRL „Mivax-Grup”, de către SRL „Viturin Logistic” s-a solicitat transferarea în termen de 3 zile la contul companiei datoriei în mărime de 4042,60 de lei (f.d.14).

În ceea ce vizează argumentul recurentului cu referire la prevederile art. 249 alin. (1) Cod civil, conform cărora dacă o persoană încheie un act juridic în numele unei alte persoane fără a avea împuterniciri pentru reprezentare sau cu depășirea împuternicirilor, actul juridic produce efecte pentru reprezentat numai în cazul în care acesta îl confirmă ulterior și precum că în speță, nu a fost dovedit faptul că a fost confirmat ulterior, Colegiul reține raționamentul instanței de apel descris în acest sens. Or, instanța de apel corect a punctat că actul juridic poate fi confirmat atât expres, cât prin acțiuni concludente. De regulă, confirmarea tacită se deduce din anumite acțiuni concludente ale reprezentatului, din care rezultă neîndoielnic voința lui de a aproba actul încheiat în numele și pe seama sa, cum ar fi, de exemplu, executarea voluntară (totală sau parțială) a obligațiilor care îi incumbă prin actul respectiv.

În această ordine de idei, instanța de apel s-a pronunțat întru confirmarea acceptării actului juridic prin acțiuni concludente, evocând achitățile efectuate de către SRL „Mivax-Grup” prin transferurile către SRL „Viturin Logistic” din 07 noiembrie 2016, ordinul de plată nr. 495, în sumă de 1300 de lei și ordinul de plată nr. 587 din 27 martie 2017, în sumă de 1000 de lei. De altfel, din aceste ordine se identifică cert precum că sumele date constituie „plata pentru servicii de transport, conform DAAA04538725 din 21 septembrie 2016” (f.d.134-135).

Aici Colegiul învederează că, deși, instanța de apel în motivarea deciziei indică și la ordinul de plată în sumă de 1000 de lei, menționat anterior, însă, în consecință, nu micșorează cuantumul sumei pretinse de reclamant, ceea ce duce la modificarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe în sensul micșorării cu 1000 de lei a cuantumului sumei de 4042, 60 de lei, dispusă spre încasare cu titlu de datorie de prima instanță, soluție menținută de instanța de apel.

Or, la caz, corect instanțele ierarhic inferioare corect au constatat obligația indubitabilă a SRL „Mivax-Grup” referitor la onorarea obligațiilor în ceea ce vizează plata a celor 20% cu titlu de penalitate, conform pct. 4 din contract, având în vedere întreruperea/nerealizarea cursei din vina beneficiarului SRL „Mivax-Grup”.

Subsecvent, Colegiul evidențiază că acest aspect a fost inserat și contrasemnat de ambele părți contractante în actul de îndeplinire a serviciilor de transport internațional nr. 708 din 21 septembrie 2016, circumstanță relatată anterior.

Prin prisma argumentului recurentului în ceea ce vizează data atât din actul de îndeplinire a serviciilor de transport internațional nr. 708, cât și din factura fiscală, Colegiul relevă că instanța de apel a constatat că această împrejurare a fost elucidată în cadrul ședinței de judecată, fiind determinat că data actului este 28 septembrie 2016, însă la întocmirea acestuia s-a indicat eronat data de 21 septembrie 2016, care este data întocmirii facturii fiscale.

Subsidiar Colegiul notează că alegația recurentului referitor la întocmirea actelor cu data de 21 septembrie 2016, în situația în care conform contractului și conform cererii de chemare în judecată data încărcării este 28 septembrie 2016, în

esență, nu afectează soluția instanțelor inferioare de constatare a obligației SRL „Mivax-Grup” de achita suma restantă din cele 20% stabilite cu titlu de penalitate conform pct. 4 din contractului comandă, în caz de nerealizare a cursei din vina beneficiarului. Or, alte confirmări care să ateste contrariul, nu au fost prezentate.

De altfel, odată ce pârâtul pretinde anumite circumstanțe, având în vedere art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Succesiv, decade și alegația recurentului precum că instanța de apel a ignorat cerințele sale privind obligarea reclamantului de a prezenta anumite probe referitor la îndeplinirea condițiilor contractului prin asigurarea transportului la 28 septembrie 2016 la locul încărcării.

Or, în conformitate cu art. 119 alin. (1) Cod de procedură civilă, probele se adună și se prezintă de către părți și de alți participanți la proces. Dacă în procesul de adunare a probelor apar dificultăți, instanța este obligată să contribuie, la solicitarea părților și altor participanți la proces, la adunarea și prezentarea probelor necesare, cu excepția cazurilor în care instanța constată că cererea de reclamare a probelor este înaintată în mod neîntemeiat și cu scopul vădit de a tergiversa examinarea cauzei sau proba reclamată este în mod vădit lipsită de relevanță. Probele se prezintă în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare în termenul stabilit de instanță, dacă legea nu prevede altfel.

Mai mult, faptul că plățile întru executarea obligațiilor asumate în baza contractului încheiat nu au fost efectuate de către însuși administratorul SRL „Mivax-Grup”, nu poate fi calificată că o neconfirmare a contractului. Or, conform art. 72 alin. (4) al Legii privind societățile cu răspundere limitată nr. 135 din 14 iunie 2007, administratorul asigură ținerea contabilității societății, precum și a registrelor societății prevăzute de lege și de actul de constituire, și informează asociații cu privire la starea de lucruri și la gestiunea societății.

Iar conform art. 13 alin. (1) lit.a) din Legea contabilității nr.113 din 27 aprilie 2007, răspunderea pentru ținerea contabilității și raportarea financiară revine conducerii (organului executiv) – în entitatea cu răspundere limitată și conform alineatului 2 lit. f) una din obligațiile acestora este asigurarea documentării faptelor economice ale entității și reflectarea acestora în contabilitate.

Or, fapt economic reprezintă o tranzacție, operațiune, eveniment care au modificat sau pot modifica activele, drepturile și datoriile, consumurile, cheltuielile, veniturile, rezultatele financiare ale entității.

Respectiv, pornind de la prevederile legale precitate în raport cu circumstanțele cauzei, precum și având în vedere principiul disponibilității, Colegiul notează că recurentul nu a combătut alegațiile instanței inferioare precum că acțiunile SRL „Mivax-Grup” denotă confirmarea actului juridic.

În atare circumstanțe, chiar și în situația când plățile nu au fost efectuate nemijlocit de către administratorul SRL „Mivax-Grup”, Colegiul accentuează că ordinele de plată atestă că plătitor este SRL „Mivax-Grup”, iar în contextul normelor legale evocate, administratorul este responsabil de evidența contabilității și respectiv a operațiunilor care au modificat sau pot modifica activele societății, ceea ce denotă că acest argument nu poate constitui temei de casare a actelor contestate.

Adițional, Colegiul reliefă că în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, prin încheierea din 07 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, la cererea avocatului SRL „Mivax-Grup”, Veaceslav Tetiu, a fost numită o expertiză grafoscopică, privind determinarea faptului dacă semnăturile din contract, factură și actul de îndeplinire a serviciilor au fost executate de către administrator sau o altă persoană și dacă ștampila SRL „Mivax-Grup” este veridică (f.d.143-146). Însă, prin scrisoarea Centrului Național de Expertize Judiciare nr. 187 din 29 ianuarie 2019 au fost remise materialele fără executare, or, un temei fiind neexecutarea demersurilor experților (prezentarea modelelor libere de semnături, prezentarea documentelor cu impresiuni de ștampilă a SRL „Mivax-Grup” din perioada anului 2016 etc.), iar altul neachitarea serviciilor expertului.

De asemenea, Colegiul apreciază ca fiind corectă concluzia instanțelor inferioare în partea admiterii pretenției cu privire la încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 290, 62 de lei pentru perioada 29 septembrie 2016-20 februarie 2017.

Conform art. 602 alin. (1) Cod civil, în cazul în care nu execută obligația, debitorul este ținut să-l despăgubească pe creditor pentru prejudiciul cauzat astfel dacă nu dovedește că neexecutarea obligației nu-i este imputabilă.

Totodată, în sensul art. 617 alin. (2) lit. a) Cod civil, nu este necesară somație în cazul în care este stabilită o dată calendaristică pentru executarea obligației.

Conform art. 619 alin. (1), (2) Cod civil, obligațiilor pecuniare li se aplică dobânzi pe perioada întârzierii. Dobânda de întârziere reprezintă 5% peste rata dobânzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus. În cazul actelor juridice la care nu participă consumatorul, dobânda este de 9% peste rata dobânzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

În contextul dat, Colegiul relevă că instanțele ierarhic inferioare just au conchis asupra obligației de plată a pârâtului și a dobânzii de întârziere, având în vedere data calendaristică stabilită în contract, respectiv data de când pârâtul se afla în întârziere și data înaintării acțiunii în instanță.

La acest capitol, Colegiul precizează că cuantumul sumei încasate cu titlu de dobândă de întârziere nu poate fi micșorat pornind de premisa că a fost micșorat cuantumul sumei de bază, deoarece plata sumei de 1000 de lei ce a dus la micșorarea cuantumului sumei principale, a fost efectuată prin ordinul de plată nr. 587 din 27 martie 2017, în sumă de 1000 de lei (f.d.134), adică după înaintarea acțiunii, pe când dobânda de întârziere s-a pretins pentru perioada de la aflarea debitorului în întârziere și până la depunerea acțiunii în instanță.

De asemenea, Colegiul reține ca fiind corectă concluzia instanțelor ierarhic inferioare și în partea obligării pârâtului la compensarea cheltuielilor de judecată suportate de reclamant în sumă de 2270 de lei, dintre care 270 de lei cu titlu de taxă de stat, iar 2000 de lei-cheltuieli de asistență juridică.

În conformitate cu art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a cauzei.

Art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă prevede că instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial,

acestui i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În conformitate cu alineatele 3 și 4 al aceluiași articol, prevederile alin.(1) și (2) se aplică și la repartizarea între părți a cheltuielilor de judecată în instanță de apel, în instanță de recurs și în cadrul revizuirii. Dacă, fără a trimite cauza spre rejudecare, modifică hotărârea atacată sau pronunță o nouă hotărâre, instanța ierarhic superioară poate schimba corespunzător repartizarea cheltuielilor de judecată.

Totodată, cu referire la prevederile art. 3 alin. (1) lit.a) al Legii taxei de stat nr. 1216 din 03 decembrie 1992, Colegiul învederează că pentru cererile de chemare în judecată, în litigiile cu caracter patrimonial, pentru persoanele juridice taxa de stat nu poate fi mai puțin de 270 lei, indiferent de valoarea acțiunii sau suma încasată.

În conformitate cu art. 96 alin. (1), (1¹) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Prin prisma normelor de drept procedural citate anterior, Colegiul evidențiază că reclamantul SRL „Viturin Logistic” a achitat la depunerea cererii de chemare în judecată suma de 270 de lei cu titlu de taxă de stat, conform ordinului de plată nr. 1178 din 30 ianuarie 2017 (f.d.17).

Totodată, Colegiul notează că SRL „Viturin Logistic” în prezenta cauză a beneficiat de asistență juridică acordată de către avocatul Sergiu Purcel din BAA „GSP-LEX”, în baza mandatului Seria MA, nr.0909667 din 16 februarie 2017, conform contractului de asistență juridică nr. 2/PS/17 din 16 februarie 2017 (f.d.3) și în baza facturii fiscale Seria WA nr.1133585 din 17 martie 2017 „pentru serviciile juridice prestate conform contractului de asistență juridică nr. 2/PS/17 din 16 februarie 2017”, a fost achitată suma de 2000 de lei, care a fost și dispusă spre încasare de prima instanță. Or, aceasta a fost considerată o sumă reală, necesară și rezonabilă în raport cu complexitatea cauzei, timpul și munca depusă de avocat, inclusiv prin prezentarea acestuia în cadrul ședințelor de judecată.

Din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va modifica decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe cu micșorarea cuantumului sumei dispuse spre încasare cu titlu de datorie, cu menținerea în rest a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art.442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. a), e), alin.(3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Mivax-Grup”, reprezentată de Copotienco Serghei și de avocatul Tetiu Veaceslav.

Se modifică decizia din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 12 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Viturin Logistic” împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Mivax-Grup” cu

privire la încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere, în partea încasării de la Societatea cu Răspundere Limitată ”Mivax-Grup” în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată ”Viturin Logistic” sumei de 4042, 60 de lei cu titlu de datorie cu micșorarea cuantumului acesteia până la suma de 3042, 60 de lei (trei mii patruzeci și doi de lei, șaiszeci bani).

În rest se mențin decizia din 13 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 12 septembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Ion Druță

Judecătorii

Tatiana Vieru

Ala Cobăneanu

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală